De wijkdiaconie Zuidwest is er om u te dienen

Sinds een aantal jaren hebben de diakenen van de drie locaties van Zuidwest zich verenigd in de wijkdiaconie Zuidwest. Waar voorheen sprake was van een los verband, met alleen informatie-uitwisseling, wordt nu intensief afgestemd en vormen we samen het beleid. Maandelijks komen de diakenen van de drie locaties hiervoor bijeen onder leiding van voorzitter Paul van Gijzen, diaken in de Abdijkerk.

Door de jaren heen is inmiddels een aantal vaste activiteiten ontstaan. In de veertigdagentijd wordt steeds een project van de Stichting Mensenkinderen ondersteund. Dit jaar was dat 'brandhout in Armenië'. We zorgen via Kerk in Actie voor paasgroeten aan gedetineerden en in de Abdijkerk is er ook een paasviering voor ouderen die al jaren goed bezocht wordt. In mei is er een bustocht voor ouderen. In de zomer zorgen we voor een vakantieweek voor ouderen en doen we mee aan de activiteiten in het kader van Zomerzin, een initiatief van de Centrale Diaconie van Den Haag en Stek. In het najaar, en dat wordt nu voorbereid, besteden we aandacht aan de Dankdag voor het Gewas. Met Kerst is er een kerstgroetenactie. Vorig jaar was dat voor KesslerPerspektief, dit jaar wordt het mogelijk een andere bestemming; u hoort er te zijner tijd meer van. Verder wordt op alle locaties een kerstviering voor ouderen gehouden. De diakenen in de Abdijkerk en de Shalomkerk verzorgen door het jaar heen ouderenlunches.

Lange termijn

Daarnaast hebben we enkele meerjarige projecten. Dit jaar en komend jaar gaat het om de stichting Hulp voor Helden met hulphonden voor (gewezen) militairen die een posttraumatische stressstoornis hebben opgelopen, en om Niketan, voor gehandicapte kinderen in Bangladesh. Dominee Wout Huizing en zijn echtgenote hebben inmiddels op elk van de locaties een toelichting gegeven op de hulphonden. Het vierde kwartaal staat in het teken van Niketan. Niketan betekent: tehuis voor kinderen. Op 22 november wordt voor dat doel gecollecteerd en krijgt u een toelichting op het werk van deze stichting. Zo gaan we per kwartaal steeds wisselen tussen beide projecten.
Tijdens de maandelijkse bijeenkomsten van de wijkdiaconie worden we ook door ds. Heleen Joziasse bijgepraat over Kies! Voedselbankwinkel en het Buurt-en-kerkhuis Shalom. Goed lopende projecten die zijn ontstaan op initiatief van de Centrale Diaconie, de wijkkerkenraad, de wijkdiaconie en Stek.

Financiën

Daarnaast worden jaarlijks een begroting en een jaarrekening opgesteld door onze penningmeester Hans Adams, diaken in de Shalomkerk. We verstrekken bijdragen aan enkele goede doelen. Verder doen de diakenen uiteraard mee met de erediensten en zijn zij verantwoordelijk voor de maandelijkse viering van Schrift en Tafel, voor de collectes en voor de bloemen bij de dienst.
Zoals bekend kunt u ervoor kiezen collectegeld te doen in de collectezak of over te maken naar de bankrekening van de diaconie. Dat laatste kan ook via de QR-codes die daarvoor beschikbaar worden gesteld. Omdat wij merken dat veel gemeenteleden hetzelfde bedrag geven aan de eerste en aan de tweede collecte zullen wij een derde QR-code gaan aanbieden. Deze QR-code is bestemd voor beide collectes. Wij zullen dan de helft van de opbrengst via deze QR-code toerekenen aan de eerste collecte en de andere helft aan de tweede collecte. Dan hoeft u maar één code te scannen en de diaconie bespaart bankkosten. Iedere overschrijving kost ons namelijk € 0,26. Overigens kunt u uiteraard ook de collectebonnen benutten voor uw gift. Ook dat bespaart bankkosten.

Overige activiteiten
In de Bosbeskapel is een gezin ondergebracht in afwachting van de behandeling van hun asielaanvraag. Dat is heel spannend want hun aanvraag is voorshands afgewezen. Er loopt momenteel een beroepsprocedure. Tijdens die procedure mogen ze uiteraard in de Bosbeskapel blijven.
Sommige activiteiten vinden alleen op een van de locaties plaats. In de Abdijkerk wordt eens per kwartaal een verjaardagsmiddag voor ouderen gehouden en ontvangen echtparen die een lustrum vieren van vijftig jaar of meer een kaart en een bloemetje. In de Bosbeskapel is er Beursplein, een goed bezocht evenement. De Shalomkerk zorgt voor maaltijdbijeenkomsten.
De diakenen functioneren bij individuele hulpverlening als een soort van EHBO'er. Zij zorgen voor 'eerste hulp bij noodgevallen', hebben daarvoor een beperkt budget beschikbaar, en verwijzen in verband met de ingewikkelde financiële problematiek voor structurele hulp door naar Stek.
Met al deze activiteiten staat de wijkdiaconie u ten dienste. Een enthousiast en gemotiveerd team van twaalf diakenen, vier diakenen in elk van de locaties.

Hans Adams en Paul van Gijzen

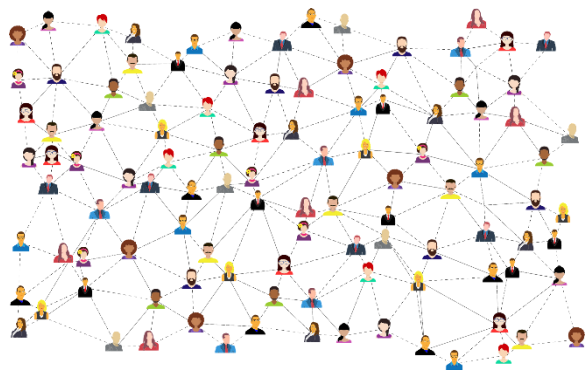
Kerkelijk werker en pastor: nabij zijn in geloof en leven

In de kerk gebruiken we verschillende woorden voor de mensen die zich inzetten voor het geloof en voor de gemeente. Predikant, ouderling, diaken, kerkelijk werker en pastor. Soms kan dat best verwarrend zijn. Wat doet iemand precies en welke titel hoort daarbij? Voor mij is het belangrijk om daar helder over te zijn.

Mijn formele functie is die van kerkelijk werker. Binnen die functie ben ik onder andere werkzaam in het pastoraat en het jeugd- en jongerenwerk. Daarnaast heb ik een preekconsent. Wanneer ik zeg dat ik als pastor werk, bedoel ik daarmee de pastorale rol die ik binnen mijn functie vervul. Maar uiteindelijk gaat het niet om een titel. Het gaat om de vraag wat we als geloofsgemeenschap voor elkaar kunnen betekenen. En juist daar ligt voor mij de betekenis van het pastorale werk.

Pastorale nabijheid

Pastoraat betekent voor mij allereerst: er zijn voor mensen. Niet met kant-en-klare antwoorden, maar met aandacht, tijd en een luisterend oor. Het leven kent momenten van vreugde en verdriet, van vertrouwen en twijfel, van geboorte en afscheid. Soms weten we precies waar we met onze vragen terechtkunnen. Op andere momenten zoeken we vooral iemand die met ons meeloopt. In het pastoraat proberen we ruimte te geven aan het verhaal van de ander. Dat verhaal mag er zijn zoals het is. Soms is dat een verhaal vol dankbaarheid. Soms is het getekend door verdriet, eenzaamheid, ziekte, verlies of zorgen. En soms is het geloof zelf onderwerp van gesprek. Wat betekent God voor mij? Waar is God als het leven moeilijk wordt? Kan ik nog geloven? Of juist: hoe kan ik mijn geloof handen en voeten geven in het dagelijks leven? Een pastor hoeft niet alle antwoorden te hebben. Misschien is dat wel een van de belangrijkste kanten van het pastorale werk. Nabij zijn betekent soms vooral: luisteren, zwijgen, meeleven en samen zoeken. In die ontmoeting kan iets zichtbaar worden van Gods nabijheid.

Pastoraat is een taak van de hele gemeente

Hoewel een kerkelijk werker of pastor een bijzondere pastorale opdracht kan hebben, is pastoraat nooit uitsluitend het werk van één persoon. Een geloofsgemeenschap is op haar best wanneer mensen naar elkaar omzien. Een telefoontje naar iemand die al een tijdje niet in de kerk is geweest. Een bezoekje aan een gemeentelid dat door een moeilijke periode gaat. Een arm om een schouder tijdens een uitvaart. Een gesprek na de kerkdienst. Een kaartje bij een verjaardag of juist op een moment waarop iemand het moeilijk heeft. Het lijken misschien kleine dingen, maar ze kunnen van grote betekenis zijn. Jezus laat in de Bijbel steeds opnieuw zien hoe belangrijk het is om mensen werkelijk te zien. Niet alleen de mensen die gemakkelijk mee kunnen komen, maar juist ook degenen die aan de rand staan, zich alleen voelen of kwetsbaar zijn. Pastoraat sluit daarbij aan. Het is een manier waarop we als gemeente elkaar laten merken: je hoort erbij, je bent gezien en je hoeft het niet alleen te dragen. Daarom is pastoraat geen extraatje naast het gemeente-zijn. Het hoort bij het hart van de geloofsgemeenschap.

Geloof krijgt een gezicht

Een kerk kan veel organiseren. Er zijn kerkdiensten, gespreksgroepen, jeugdactiviteiten, diaconale projecten en allerlei vormen van ontmoeting. Dat alles is waardevol. Maar uiteindelijk wordt geloof ook zichtbaar in de manier waarop we met elkaar omgaan. Pastoraat maakt

geloof heel concreet. Wanneer iemand in verdriet wordt bezocht, wanneer er met iemand wordt gebeden, wanneer iemand zijn twijfels mag uitspreken zonder veroordeeld te worden, krijgt het evangelie een gezicht. Dan wordt zichtbaar wat het betekent om een gemeenschap van Christus te zijn. Juist in een tijd waarin veel mensen zich alleen kunnen voelen, is die pastorale nabijheid van grote betekenis. Niet iedereen heeft vanzelfsprekend een netwerk van familie, vrienden of gemeenteleden om zich heen. Ook binnen een kerkelijke gemeente kunnen mensen zich soms onopgemerkt voelen. Pastoraat helpt om oog te houden voor de mens achter de agenda, de kerkdienst en de activiteiten. Daarbij hoort ook aandacht voor jongeren. Jongeren groeien op in een wereld met veel mogelijkheden, maar ook met veel vragen en verwachtingen. Een pastorale kerk is een kerk waar jongeren niet alleen worden uitgenodigd voor activiteiten, maar waar werkelijk naar hen wordt geluisterd. Waar hun vragen over geloof serieus worden genomen. Waar ruimte is om te zoeken, te twijfelen en opnieuw te ontdekken wat geloven betekent.

Samen onderweg

Als kerkelijk werker ben ik dankbaar dat ik in mijn werk een pastorale rol mag vervullen. Het woord pastor betekent voor mij niet dat ik boven mensen sta of alle antwoorden heb. Integendeel. Het herinnert mij eraan dat ik met mensen onderweg mag zijn. Dat onderweg zijn vraagt om aandacht. Om vertrouwen. Om respect voor ieders levensverhaal. En om de overtuiging dat God ook aanwezig kan zijn in gesprekken waarin niet alles opgelost wordt. Misschien is dat uiteindelijk wel de kern van pastoraat: mensen laten ervaren dat zij er niet alleen voor staan. Dat er een gemeenschap is die naar hen omziet. En dat er, dwars door vreugde en verdriet heen, een God is die mensen nabij wil zijn. Daarom zie ik mijn werk als kerkelijk werker in het pastoraat als een waardevolle en betekenisvolle opdracht. Mijn formele titel zegt iets over mijn functie. Het woord pastor zegt iets over de manier waarop ik daarin voor mensen wil staan: luisterend, betrokken, gelovig en nabij.

Pastoraat is daarmee niet alleen mijn werk. Het is een roeping van de hele geloofsgemeenschap. Een uitnodiging aan ons allemaal om elkaar te blijven zien, naar elkaar te blijven luisteren en met elkaar onderweg te blijven gaan. Want waar mensen naar elkaar omzien, krijgt de kerk niet alleen een gezicht, maar wordt ook iets zichtbaar van Gods liefde.

Sandra den Hollander

De studeerkamer van … Sara Dondorp

De redactie van Samenklank kijkt de komende maanden rond in de studeerkamers van de predikanten en de kerkelijk werker van Zuidwest. We bijten het spits af met Sara Dondorp, predikant van de Bosbeskapel.

Waar? Drie jaar geleden betrok Sara de kosterswoning naast de Bosbeskapel. Studeerkamer op de eerste verdieping, met uitzicht op de Bosbesstraat. ‘Toen het deze zomer zo warm was, moest ik weleens vluchten naar de woonkamer.’

Wat zien we? Een knusse, niet al te grote kamer met het bureau voor het raam en aan drie zijden boekenkasten, keurig gerangschikt op thema’s (liturgie, theologie, bijbels, muziekbundels, woordenboeken, etc.) Een bureaustoel die kan kantelen, met kniestukken, om rugklachten te voorkomen.

Bijzondere objecten? Vanaf de muur kijkt vader Dondorp toe. Net als opa Dondorp en een handvol ooms, was hij gereformeerd predikant. Een houten kruisje herinnert aan de intrede van opa Dondorp in Wagenborgen in 1926. Verder een door Sara’s moeder voor vader gemaakt wit befje voor bij een zwarte toga.

Muziek? ‘Als ik aan de preek werk, is het stil. Bij de voorbereiding van vergaderingen en administratief werk staat er wel een cd op. Vroeger Radio 4, maar daar kletsen ze me te veel. En natuurlijk muziek bij de liederenkeuze, maar daar gebruik ik ook de altblokfluit van mijn vader bij.’

Handschrift, laptop of pc? ‘Schrijven doe ik op de computer, maar als alles klaar is, gaat het op de tablet. Alleen de preek wordt geprint.’

Vaste tijden? ‘De vrijdag is voor de preek. Dan heb ik op dinsdag al de liturgie samengesteld. Meestal lukt het vrijdag, maar in een drukke week wordt het ook weleens zaterdagavond.’

Inspiratie? Op de ramen verschillende gedichten, o.a.: *‘Als ’s morgens het licht / door de gordijnen dringt / smelten je laatste dromen / Er klinken geluiden / uit de achtertuinen / een buurman stapelt stenen / een rammelende kettingkast / Het is vandaag de eerste dag / om met iets te beginnen / waar niemand aan begon.’* Maar ook een soort ‘Loesje’: *‘Piekeren is de verkeerde kant op fantaseren.’*

Ontspanning? ‘Als het niet lukte met de preek, ging ik in Ter Apel een boswandeling maken. Hier zijn de duinen net iets te ver. Maar de was ophangen of een boodschappenlijstje maken, kan ook al helpen.’

Laatste aanschaf? ‘*Het Vlinderseizoen* van Lea Korsgaard: “een betoverende zoektocht naar vlinders en de zin van het leven”. Ik heb ook nog veel boeken van mijn vader, dus ik probeer wat weg te doen. Verhuizen hielp daarbij.’

Hans Willems